

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 21C/9/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712215367
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2017:8712215367.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd sudcom JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 846, proti žalovanému: S. F., H.. XX.X.XXXX, R. C. V. XXXX/XX, S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zast. JUDr. Igor Šofranko, advokát, AK so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, v konaní o zaplatenie 2.613,65 eur, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e platobný rozkaz Okresného súdu Poprad č. k. 12Ro/1081/2012-39 zo dňa 12.12.2012.

II. Konanie o zaplatenie sumy 1.161,77 eur s príslušenstvom z a s t a v u j e.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.451,88 eur spolu s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.11.2009 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.12.2009 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.1.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.2.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.3.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.4.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.5.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.6.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.7.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.8.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.9.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.10.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.11.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.12.2010 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.1.2011 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.2.2011 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.3.2011 do zaplatenia, s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.4.2011 do zaplatenia, s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.5.2011 do zaplatenia, s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.6.2011 do zaplatenia, s 9,5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.7.2011 do zaplatenia, s 9,5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.8.2011 do zaplatenia, s 9,5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.9.2011 do zaplatenia, s 9,5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.10.2011 do zaplatenia, s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.11.2011 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.12.2011 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.1.2012 do zaplatenia, s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.2.2012 do zaplatenia,

s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.3. 2012 do zaplattenia,
s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.4. 2012 do zaplattenia,
s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.5. 2012 do zaplattenia,
s 9 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.6. 2012 do zaplattenia,
s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.7. 2012 do zaplattenia,
s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.8. 2012 do zaplattenia,
s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.9. 2012 do zaplattenia,
s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.10. 2012 do zaplattenia,
s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 39,24 eur od 21.11. 2012 do zaplattenia, to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,1 % účelne vynaložených trov konania.

V. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 29.10.2012 domáhal od žalovaného zaplattenia sumy 2.613,65 eur spolu s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ zo dňa 28.6.2011 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaný uzatvorili dňa 12.11.2007 Zmluvu č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky žalobcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe uvedenej zmluvy Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Žalobca má za to, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 ObZ. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, postupca odstúpil od zmluvy a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 2.813,65 eur, ktorá pozostávala z istiny 2.571,33 eur, riadneho úroku 0,- eur, úroku z omeškania 242,32 eur a ostatného príslušenstva 0,- eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný uznal vyššie uvedený záväzok v Dohode o uznaní záväzku. Zároveň uznal aj náklady inkasného konania, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalobca si uplatňuje zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 18.5.2012, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, resp. po dni riadnej splatnosti úveru podľa prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok. Pokiaľ ešte nenastala riadna splatnosť úveru, žalobca si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni doručenia Oznámenia o vyhlásení mimoriadne splatnosti úveru alebo splatnosti prvej neuhradenej splátky podľa Dohody o uznaní záväzku.

2. Súd vo veci vydal dňa 12.12.2012 platobný rozkaz č. k. 12Ro/1081/2012-39. Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk, súdu sa vrátila záhada s poznámkou „adresát neznámy“. V priebehu ďalšieho konania súd zistil, že platobný rozkaz nebol pre nedoručenie žalovanému zrušený v zmysle vtedy platných procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súd preto vydaný platobný rozkaz prvým výrokom tohto rozsudku zrušil z dôvodu nedoručenia žalovanému v súlade s nižšie citovanými zákonnými ustanoveniami.

Podľa § 266 ods. 1 CSP, platobný rozkaz spolu so žalobou súd doručuje žalovanému do vlastných rúk.

Podľa § 266 ods. 3 CSP, ak nemožno doručiť čo i len jednému subjektu na strane žalovaného, súd platobný rozkaz zruší v plnom rozsahu.

3. Podaním doručeným súdu dňa 20.12.2012 oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Vedľajší účastník sa k predmetnej žalobe vyjadril podaním doručeným súdu 3.5.2013, kde mal za to, že ide jednoznačne

o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Bol toho názoru, že je potrebné, aby žalobca konkretizoval svoje tvrdenie o odstúpení od zmluvy uvedené v žalobe, kedy sa tak stalo a aby o tom predložil dôkaz. Ďalej mal za to, že je potrebné špecifikovať, z ktorých konkrétnych splátok pozostáva istina a kedy sa stala tá ktorá splátka splatnou. Podľa neho zo žaloby nie je zrejmé, aký je vzťah medzi úrokom z omeškania v sume 242,32 eur a zákonným úrokom z omeškania, ktorý žalobca uplatňuje od 18.5.2012. Pri odstúpení od zmluvy, ak by nebol nárok žalobcu premlčaný, mal by žalobca nárok iba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že už k 28.6.2011, ako to vyplýva z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, bol žalovaný 1 195 dní v omeškaní, je podľa ich názoru celý nárok žalobcu premlčaný, preto vzniesol námietku premlčania a navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Ďalej poukázal na formulárové znenie žalobcom predloženej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka a prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane skryté do Dohody o splátkach v bode 3. Má za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku predlžujúcu premlčaciu lehotu a ak by mal spotrebiteľ vedomosť o stave veci, nemal by záujem na uznávaní premlčanej pohľadávky. Uzatvorenie takejto dohody je aj v rozpore s dobrými mravmi, keď iniciatíva k uzatvoreniu tejto dohody nevychádza od spotrebiteľa. V ďalšom podaní vedľajšieho účastníka tento namieta aj požadovanie poplatku za spracovanie úveru, pretože tým banka poškodzuje spotrebiteľa a vystavuje ho neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene, obdobne je tak poplatok za vedenie účtu neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, ale slúži výhradne záujmom banky.

4. Právny zástupca žalobcu sa vyjadril k námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom v tej súvislosti, že vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Námietku premlčania účinne môže vzniesť len dlžník, a preto na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom je potrebné nazerať ako na neúčinne uplatnenú. Ďalej sa vo svojom podaní vyjadril k Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku tak, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, kedy uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ. Žalobca zastáva názor, že tvrdenie vedľajšieho účastníka o tom, že dohoda obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov je nesprávne. Obsahom dohody je uznanie dlhu zo strany žalovaného, pričom právnym následkom uznania je prerušenie plynutia premlčacej doby, to zn. že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stala právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Zároveň sa vyjadril k tvrdeniam vedľajšieho účastníka o tom, že dohoda nie je pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá, obsah dohody je rozsiahly, k čomu žalobca uviedol, že predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité, ani zavádzajúce právne formulácie. Dohodu nie je možné považovať za dodatok k predbežne formulovanej spotrebiteľskej zmluve, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, ide len o zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán spočívajúcu v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. V súvislosti s návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania do skončenia prejudiciálneho konania vedeného na Súdnom dvore EÚ pod č. C-460/2012 žalobca uviedol a poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 15.3.2012 vo veci C-453/2010 a na návrhy generálnej advokátky V. Trsteniak, ktoré súd aj do rozsudku prevzal. Dohodu nemožno považovať za dodatok k predbežne formulovanej štandardnej zmluve, teda k zmluve spotrebiteľskej, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, ale ide len o zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán. V danom vzťahu žalobca nevystupuje ako dodávateľ, a preto na danú dohodu nemožno aplikovať ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktoré uvádza vo svojom stanovisku vedľajší účastníka.

Vo svojom podaní doručenom súdu dňa 25.6.2013 sa právny zástupca žalobcu vyjadril k výške uplatňovanej istiny ako aj úroku z omeškania.

5. Podaním doručeným súdu dňa 14.11.2013 zobral žalobca žalobu čiastočne späť a navrhol pripustiť zmenu žalobného petitu. Súd uznesením zo dňa 17.10.2014 pripustil zmenu petitu žaloby v žalobcom požadovanom znení.

6. Na výzvu súdu Slovenská sporiteľňa, a.s. ako právny predchodca žalobcu oznámila, že z jej strany nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru vzniknutého zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0493323894. Zároveň v ďalšom podaní uviedla, že všetku dokumentáciu súvisiacu s predmetnou zmluvou odovzdala postupníkovi, teda žalobcovi.

7. Po vznesení námietky neprípustnosti vedľajšieho účastníctva zo strany žalobcu rozhodol súd uznesením zo dňa 30.6.2015 o tom, že vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného je prípustný.

8. Na pojednávaní sa právna zástupkyňa žalobcu vyjadrila, že na podanej žalobe po jej úprave, t. j. po zmene žalobného petitu, ktorá bola pripustená uznesením zo dňa 17.10.2014, trvajú. Pokiaľ vedľajším účastníkom bolo namietané, že nárok je premlčaný, reagoval žalobca na túto námietku návrhom na zmenu žalobného petitu a v prevyšujúcej časti žalobca vzal žalobu späť, a to o zaplatenie sumu 1.161,77 eur, o ktorom čiastočnom späťvzati doposiaľ nebolo rozhodnuté. Uvedená suma pozostáva z kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 242,32 eur ako aj z časti istiny, ktorá v čase podania žaloby na súd bola premlčaná. V súvislosti s námietkou vedľajšieho účastníka o tom, že nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru právnym predchodcom žalobcu poukázala na súdne rozhodnutia, ktoré uvádzajú, že je možné postúpiť aj tzv. „živý“ úver.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ktorými sú: Zmluva o splátkovom úvere č. 0493323894 zo dňa 12.11.2007, Všeobecné obchodné podmienky, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011, Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011, Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.7.2011, Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 6.3.2012, Pokus o zmier zo dňa 20.9.2012, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav:

10. Právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s., uzavrel dňa 12.11.2007 so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere č. 0493323894. V zmysle tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.659,70 eur (50.000,- Sk), s tým, že žalovaný mal splácať úver v mesačných splátkach po 39,24 eur (1.182,- Sk) splatných vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20.12.2007 a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.11.2012. Jednalo sa o spotrebný úver bez účelu, výška úrokovej sadzby bola premenlivá - 12,35 % p.a. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, poplatok za poskytnutie úveru bol 66,39 eur (2.000,- Sk) a ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená na 18,09 %. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 117,76 eur (3.547,70 Sk) - v platobnej histórii označené ako bezhotovostná splátka úveru.

Dňa 28.6.2011 uzatvorila Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1915/2011/CE. Súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávok bola Príloha č. 1, kde bolo uvedené, že poskytnutá suma úveru predstavovala 1.659,70 eur a zostatok pohľadávky predstavoval sumu 2.813,65 eur. Táto suma pozostávala z istiny vo výške 2.571,33 eur, úrokov z omeškania vo výške 242,32 eur. Ostatné príslušenstvo tvorili poplatky vo výške 0,- eur. V prílohe bolo uvedené, že žalovaný je v omeškani 1195 dní. Z listinných dôkazov ďalej vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. doručovala žalovanému oznámenie zo dňa 18.7.2011 o postúpení pohľadávky vo výške 2.813,65 eur s príslušenstvom na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, avšak súd nemal preukázané, či aj došlo k doručeniu tohto oznámenia. Z podacieho hárku bolo zistené, že takéto oznámenie bolo zaslané na poštovú prepravu. Z listinných dôkazov predložených žalobcom ďalej vyplýva, že dňa 18.7.2011 vyzval žalobca žalovaného k úhrade a oznámil mu vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 18.7.2011. Vo výzve uviedol, že sumu 2.976,68 eur má uhradiť najneskôr do 1.8.2011. Dňa 6.3.2012 žalobca a žalovaný uzavreli Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Dňa 16.3.2012 ako aj dňa 14.4.2012 žalovaný hradil žalobcovi sumu 100,- eur, spolu teda 200,- eur, a to na základe uzavretej Dohody o splátkach so žalobcom. Pokusom o zmier zo dňa 20.9.2012 vyzval žalobca žalovaného na úhradu vtedy dlžnej sumy 2.763,65 eur najneskôr do 27.9.2012.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 52 ods. 2 veta tretia OZ, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 528 ods. 2 OZ, postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

11. Posudzovaný právny vzťah medzi sporovými stranami je založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a je nevyhnutné ho posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere je tzv. absolútnych obchod a zároveň právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako podnikateľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

12. V prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy, ktorá predstavovala zostatok nesplateného úveru poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu. Vedľajší účastník, ktorý v spore vystupoval do 30.6.2016 na strane žalovaného, namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dôvodiac, že právny predchodca žalobcu postúpil žalobcovi tzv. živý úver a nepredložil v konaní doklad, že úverový vzťah so žalovaným bol ukončený pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú považoval za platnú a k dôvodom namietanej neplatnosti sa v konaní písomne vyjadril.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj

dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Súd zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

Súd poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014, sp. zn. 19C/34/2012, podľa ktorého: „Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku, v danom prípade Slovenskej sporiteľne, a.s., namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ (navrhovateľ). Čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv, ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky nedošlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa zachovávajú všetky námietky voči postúpenej pohľadávke, rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že postúpením pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. voči odporkyňi 1/ navrhovateľovi nedošlo k zhoršeniu postavenia odporkyne 1/, došlo len k zmene v osobe veriteľa. Pokiaľ svoju pohľadávku vyčíslila Slovenská sporiteľňa, a.s. v čase postúpenia na sumu 991,17 Eur s príslušenstvom, čo osvedčila Výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu SLSP, a.s., Bratislava ku dňu postúpenia pohľadávky, t. j. 11.12.2006, nie je možné tejto zmluve o postúpení pohľadávok nič vytknúť a nie je možné konštatovať, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nasl.. Mylne sa súd prvého stupňa domnieval, že predpokladom postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. je zosplatnenie celého úveru. Zosplatnenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach (v danej veci do 20.06.2007), ale v dôsledku nesplnenia povinností dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatnenia. Tieto skutočnosti však nemajú žiaden vplyv na výšku dlhu dlžníka, týkajú sa výlučne spôsobu zaplataenia jeho dlhu a závisia výlučne na vôli veriteľa, a preto nie je možné z dôvodu nevyhlásenia predčasnej splatnosti úveru Slovenskou sporiteľňou, a.s. (zosplatnenia) ku dňu postúpenia pohľadávky považovať zmluvu o postúpení pohľadávok za neplatnú“

Rovnako v rozhodnutí Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013 je konštatované, že: „Voči uplatnenému nároku neboli dôvodné námietky vedľajšieho účastníka na strane odporcu vychádzajúce zo skutkového zistenia o tom, že pôvodný veriteľ - banka pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Vedľajší účastník na strane odporcu toto skutkové zistenie interpretoval tak, že nedostatok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou a z toho plynúca skutočnosť, že banka postúpila pohľadávku, ktorá nebola v celom rozsahu splatná, spôsobuje neplatnosť medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom dňa 15.12.2011 uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky, a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. S takýmto právnym posúdením sa stotožniť nemožno. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Je zrejmé, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov obmedzuje právo banky postupovať nesplatené pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto obmedzenia je však zrejmé, že účelom tejto povinnosti je ochrana bankového tajomstva, konkrétne to, aby pri postupovaní pohľadávok, neboli tretie subjekty oboznamované s údajmi bankového tajomstva. Preto porušenie povinností vyplývajúcich z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov, nezakladá občianskoprávnu

povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade odporcovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. Inak povedané, porušenie administratívnoprávnej povinnosti v súvislosti s uzavieraním zmluvy o postúpení pohľadávky alebo plnením zo zmluvy - postúpením pohľadávky nezakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky alebo to, že by nedošlo k platnému plneniu zo zmluvy spočívajúcemu v postúpení pohľadávky. Takéto protiprávne konanie zo strany banky zakladá výlučne banky zodpovednosť podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov“.

A taktiež v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.11.2015 sp. zn. 7Co/540/2015 sa konštatuje, že: „Krajský súd však nepovažuje za správny záver okresného súdu, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 (Zákona o bankách) a na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom z 27.06.2013 došlo len postúpeniu časti pohľadávky a z tohto dôvodu, že by bolo dôvodné priznať len postúpené pohľadávky do dňa postúpenia. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách takýto výklad nevyplýva“.

14. Súd uvádza, že predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejмый aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejмый, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy, pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejмый, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame.

Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. V ňom sa uvádza nasledovne: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky (POZ: zákonodarca opäť cielene použil pojem pohľadávka, nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká.

Podľa dôvodovej správy k ustanoveniu § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) ZoB v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Je zrejмый, že pod slovným spojením „nesplácaný dlh“ je treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko tento dlh vzniká už poskytnutím úveru dlžníkovi, ktorý ho má len možnosť vrátiť v splátkach postupným splácaním za zmluvne dohodnutých podmienok.

15. Z ustanovení Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. nevyplýva, žeby bankový subjekt bol povinný pred postúpením pohľadávky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť omeškaného peňažného záväzku klienta, tento vypovedať alebo od zmlúv odstúpiť. Uvedené zákonné ustanovenie vyvracia tvrdenie vedľajšieho účastníka, že subjekt, ktorému bola pohľadávka z omeškaného záväzku postúpená, nemôže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť omeškaného peňažného záväzku. Postupník postúpením pohľadávky v zmysle ust. § 524 a nasl. OZ sa na základ postúpenia stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobúda s príslušenstvom a všetkými právami, ktoré sú s pohľadávkou spojené vrátane námietok, ktoré možno proti nej uplatniť. Zmluvou o postúpení pohľadávok tak na žalobcu prešli aj práva súvisiace s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na článok 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu, kedy pod písm. a) je uvedené, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti pokiaľ je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní.

16. Žalovaný uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver, ktorý mal dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušil. V čase postúpenia bol s plnením svojich povinností zo zmluvy v omeškaní 1195 dní. Žalovaný pritom, ako z listín zo spisu vyplýva, výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená svoju pohľadávku zo zmluvy postúpiť inému subjektu (bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, s ktorými sa žalovaný oboznámil). Takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže postúpiť svoju pohľadávku na tretiu osobu a dlžník môže previesť svoje záväzky voči banke na tretiu osobu s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Má to základ vo funkcii súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Dlh by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Tak, ako Občiansky zákonník, aj Zákon o bankách nevyžadoval súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Relevantné nemôže byť to, že postupník je subjektom nespĺňajúcim definíciu § 3 ods. 2 Zákona o bankách, na čo poukázal vedľajší účastník na strane žalovaného. V zmysle tohto ustanovenia bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis nestanovuje inak. V konkrétnom prípade však úver už poskytnutý bol bankou, postupník žiadne peňažné prostriedky neposkytuje, rieši sa len návratnosť poskytnutého úveru. Nie je zrejmé, prečo by návratnosť úveru, t. j. vymáhanie pohľadávky nemohol realizovať subjekt nemajúci oprávnenie na podnikanie v bankovom sektore. V súlade s touto konštatáciou súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/10/2016 zo dňa 2.5.2017.

17. Zákonom č. 483/2001 Z. z. bol zrušený Zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktoré bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z.. Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008, kde uviedol, že: „Účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochranu poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere). Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“

18. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9Co/10/2016 citoval aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim. Rovnaký názor prezentoval aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 625/03 zo 14.04.2005.

K reštriktívnemu výkladu dôvodu neplatnosti právneho úkonu dospel Ústavný súd Českej republiky aj v náleze sp. zn. II.ÚS 87/04 zo 06.04.2005. Uviedol, že záver, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza musí sa opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia. Nie je možné vystačiť iba s gramatickým výkladom. Významnú úlohu tu

hrá predovšetkým výklad teleologický. Je preto nutné vždy sa pýtať na účel zákonného príkazu, či zákazu. V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality v súkromnoprávnej sfére nie je len ochrana záujmov štátu, ale predovšetkým ochrana súkromnoprávných vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa musia dodržiavať). V súkromnoprávnej sfére platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené, preto každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je nutné vykladať ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne a nie extenzívne. Opačný výklad by bol v rozpore s čl. 4 ods. 4 Listiny, podľa ktorého pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd (v tomto prípade zmluvnej voľnosti strán) musí byť zohľadnená ich podstata a zmysel a takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, než pre ktoré boli stanovené.

19. So zreteľom na uvedené dôvody súd vyhodnotil námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za nedôvodnú a má za to, že žalobca je na podanie žaloby aktívne legitímovaným subjektom poukazujúc okrem iného aj na to, že postupca oznámením o postúpení pohľadávky dňa 18.7.2011, t. j. bezprostredne po uzavretí Zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámil žalovanému, že došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu, pričom z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok.

20. Zo strany žalobcu došlo k účinnému čiastočnému späťvzatiu žaloby o sumu 1.161,77 eur, ktorá suma predstavovala kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 242,32 eur vypočítaný ku dňu postúpenia pohľadávky a premičané splátky úveru. Konanie o zaplatenie sumy 1.161,71 eur s príslušenstvom súd zastavil v súlade s nižšie citovanými zákonnými ustanoveniami.

Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatiu žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

21. Vedľajší účastník namietal aj platnosť Dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu, v ktorej malo byť prehlásenie dlžníka o vedomosti premičania dlhu sofistikovane skryté do dohody o splátkach v bode 3 a má za to, že nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi. Posudzovaniu tejto dohody nekalej obchodnej praxe resp. ako rozpornej s dobrými mravmi sa súd v tejto veci bližšie nevenoval, keďže zo strany žalobcu došlo k späťvzatiu žaloby v časti, v ktorej bol jeho nárok premičaný.

22. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu po čiastočnom späťvzatiu o sumu 1.161,77 eur je dôvodná, kedy samotná zmluva o splátkovom úvere spĺňa všetky náležitosti § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., ktorý bol účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere. Súd teda žalobe vyhovel, pokiaľ ide o zaplatenie sumy 1.451,88 eur, ktorá suma je tvorená jednotlivými splátkami poskytnutého úveru za obdobie od 21.11.2009 do 21.11.2012 v počte 37 ako aj v časti úrokov z omeškania.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenie vlády 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

23. V konaní vedľajší účastník namietal, že pohľadávka, ktorá bola žalobcom uplatnená v tomto konaní je premičaná. Poukázal na ust. OZ upravujúce premičanie s tým, že niektoré splátky tvoriace judikovanú pohľadávku sa stali splatnými v dobe presahujúcej viac ako 3 roky pred podaním návrhu v

predmetnom spore. Preto žiadal, aby súd premlčané právo nepriznal. Súd konštatuje, že časť sumy, ktorá predstavovala premlčanú pohľadávku žalobcu, žalobca vzal v konaní späť tak ako je vyššie uvedené v bode 20 tohto rozsudku.

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s účinnosťou od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.5.2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

24. Žaloba na súd napadla dňa 29.10.2012, pričom žalobca si v konaní uplatňuje len neuhradené a nepremľčané splátky úveru v časovom rozmedzí od 21.11.2009 do 21.11.2012, ktoré sa stali splatnými dňa 18.7.2011, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že aj pri spotrebiteľských zmluvách, pre ktoré platí režim Obchodného zákonníka, sa pri premlčaní vychádza z ustanovení Obchodného zákonníka, a to s poukazom na vyššie cit. ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, zdôrazňujúc to, že na všetky právne vzťahy, ktorých je účastníkom spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, pričom takéto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, t. j. pred 1.5.2014, keďže tieto ustanovenia nadobudli účinnosť práve týmto dátumom a právne predpisy, ktorých sú súčasťou, nemajú prechodné ustanovenia.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. O trovách konania žalobcu súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. V danom prípade súd žalobe vyhovel v časti, keď priznal žalobcovi sumu 1.451,88 eur a konanie zastavil o sumu 1.161,77 eur na návrh žalobcu, avšak zodpovednosť za zastavenie konania v tejto časti nesie samotný žalobca. Nemožno túto zodpovednosť pričítať žalovanému. Naopak, žalovanému táto okolnosť svedčí v jeho prospech pri porovnaní pomeru úspechu a neúspechu. Keďže žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, to znamená, že každá zo strán sporu je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí ísť o prevažujúci úspech, teda, aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. V danom prípade mal v prevažnej miere úspech v spore žalobca, a to v percentuálnom vyjadrení 55,55 % a úspech žalovaného predstavoval 44,45 %. Odpočítaním úspechu žalovaného od úspechu žalobcu, t. j. 55,55 % - 44,45 % v percentuálnom vyjadrení bude mať žalobca nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,1 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade s nižšie cit. zákonným ustanovením.

26. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. O trovách konania, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného v súvislosti s jeho účasťou v spore do 30.6.2016 (následne vedľajší účastník nevstúpil do konania ako osobitný subjekt v zmysle príslušných ustanovení CSP) súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd má za to, že vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý vstúpil do konania neposkytol žalovanému účinnú ochranu, ktorej výsledkom by bola skutočnosť, že žalovaný je v spore plne alebo v prevažnej časti úspešný a súd mu preto nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.